

Înviere

Tudor Arghezi

Statuia zveltă și-nsemnând, se pare,
Iubire, tinerețe sau credință,
Subt frunza toamnei cenușii dispare,
Întinsă-n șes pustiu velință.

Se mai ghicește mîna ridicată
Spre bolți, cum se ciopli din început.
Un deget cerul fericit l-arată,
Care de stei fusese cunoscut.

Pămîntul se-așternu peste făptură,
Clipă cu clipă, neînduplecat.
Nemuritoare-n cripta lor obscură,
Tiparele statuii s-au păstrat.